

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.532 van 13 februari 2002
in de zaak A. 83.139/XIV-3520.**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. HOOGMARTENS,
kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
Lange Nieuwstraat 43

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 23 april 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van, enerzijds, het bevel van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 maart 1999 om het grondgebied van het Rijk te verlaten en van, anderzijds, de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 1999 tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, aan de verzoekende partij betekend op 25 maart 1999;

Gelet op het arrest nr. 79.905 van 26 april 1999 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HOOGMARTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, zou onder de naam M. M. het land zijn binnengekomen op 3 april 1990 en zich vluchteling hebben verklaard op 11 april 1990.

1.2. Deze asielaanvraag werd beëindigd met de beslissing van de Commissaris-generaal van 16 januari 1992 tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Onder de naam XXX heeft de verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

1.4. Uit stuk nummer 50 van het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van M. M. overeenstemmen met die van XXX.

1.5. De Minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 augustus 1993 een beslissing tot weigering van verblijf.

1.6. Op 22 augustus 1995 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in.

1.7. De Commissaris-generaal besliste op 8 februari 1996 dat verder onderzoek noodzakelijk was. Op 28 november 1997 weigerde de Commissaris-generaal de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoekende partij.

1.8. Op 23 oktober 1998 werd haar de erkenning van vluchteling geweigerd door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend (zaak gekend onder het nr. G/A. 82.252/XI-5670).

1.9. Op 19 februari 1999 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf.

1.10. De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 1999 waarbij haar aanvragen om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk werden verklaard, en die aan de verzoekende partij werd betekend op 25 maart 1999, luidt als volgt:

"(...)

Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die bij U werd ingediend door : XXX (+ kinderen) (4.305.331) alias M. M. (4.085.884.).
nationaliteit : XXX.

Geboren te B. op 12.08.1956. (XXX) en te B. op : 06.08.1956. (M.).

kandidaat vluchteling

in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik U mede dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

Er werden geen uitzonderlijke omstandigheden aangehaald waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De problemen in zijn (lees : haar) land hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag. Deze aanvraag werd afgewezen, hogergenoemde problemen kunnen derhalve niet meer worden aanvaard als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van art. 9 van de wet in België in te dienen.

Er is hier sprake van manifeste fraude aangezien er twee asielaanvragen werden ingediend onder een verschillende identiteit. Verder kan gesteld worden dat betrokkene zelf gedeeltelijk verantwoordelijk kan gesteld worden voor de lange duur van de asielprocedure.

Er dient ook vermeld te worden dat de vier kinderen van betrokkene zich nog steeds in XXX bevinden. De aangehaalde medische motieven zijn evenmin van uitzonderlijke aard. En tot slot kan ik U melden dat de 2de aanvraag in toepassing van art. 9 al. 3 van 19.02.99 geen nieuwe elementen bevat en dus niet in aanmerking genomen wordt.

Bijgevolg dient betrokkene dringend het Belgisch grondgebied te verlaten. Tevens dient haar een afschrift van deze brief overhandigd te worden nadat zij voor kennisname heeft getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

(...)"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.11. Op 25 maart 1999 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij ter terechtzitting opwerpt dat er ten aanzien van de verzoekende partij een vermoeden van afstand van geding geldt omdat zij geen verzoek tot voortzetting heeft ingediend na het arrest waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing werd verworpen;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij hierop repliceert dat zij tijdens de procedure door het indienen van een memorie van wederantwoord en een verzoek tot voortzetting na het verslag van de auditeur over de vordering tot nietigverklaring heeft getuigd van een volgehouden voortzetting;

2.1.3. Overwegende dat hogergenoemd arrest waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen, op 30 april 1999 aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht; dat hierbij echter werd nagelaten de verzoekende er op attent te maken dat zij overeenkomstig artikel 17,§4ter van de gecoördineerde wetten op de Raad State een termijn van dertig dagen heeft om een verzoek tot voortzetting van de procedure in te dienen en haar bijgevolg ook niet overeenkomstig §2 van het toentertijd geldende artikel 15ter van het procedurereglement kort geding melding maakt van voornoemd artikel 17,§4ter en artikel 15ter, §1 van het procedurereglement kort geding waarin de sanctie van het niet-naleven van dit voorschrift wordt beschreven; dat de exceptie niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat nopens het bestreden bevel van 25 maart 1999, het verzoekschrift geen middelen inhoudt, zodat het beroep tot nietigverklaring wat deze beslissing aangaat niet ontvankelijk is;

3.1.1. Overwegende dat, wat de tweede bestreden beslissing betreft, de verzoekende partij in haar verzoekschrift een eerste middel als volgt formuleert :

"Eerste middel :

Aangezien de bestreden beslissing een dubbele afwijzing inhoudt :

- Enerzijds de onontvankelijkheid van de aanvraag dd. 22.08.1995, overeenkomstig artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet.

- Anderzijds wordt de aanvraag tot regularisatie dd. 19.02.1999 niet in overweging genomen, omdat er beweerdelijk geen nieuwe elementen zouden aangevoerd zijn. Aangezien de bestreden beslissing onwettig is, daar in één enkele beslissing uitspraak wordt gedaan over twee afzonderlijke, en niet noodzakelijk met elkaar verbonden procedures.”;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt repliceert :

“Verzoekster meent als zou niet ordentelijk zijn geoordeeld omtrent haar twee regularisatieaanvragen omdat de beslissing van 25 februari 1999, zowel werd geoordeeld omtrent de aanvraag van 1995 als omtrent de latere aanvraag van februari 1999.

Verzoekster stelt niet waarom niet tegelijkertijd omtrent twee identieke aanvragen kan worden geoordeeld.

De aanvragen hebben betrekking op één en dezelfde persoon en de beoordeling geschiedt in functie van de aangehaalde redenen en feitelijke verblijfstoestand.

Het middel mist iedere grond.”;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord voor de bespreking van dit middel verwijst naar haar verzoekschrift;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie hier niets meer aan toevoegt;

3.1.5. Overwegende dat de verzoekende partij niet de rechtsregel of het principe aangeeft waarom de verwerende partij niet in één beslissing kon oordelen over haar twee aanvragen; dat het middel niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een tweede middel als volgt formuleert :

“In de hypothese dat de heer Minister van Binnenlandse Zaken rechtsgeldig en terzelfdertijd kon beslissen over zowel de aanvraag overeenkomstig artikel 9 alinea 3 van de Vreemdelingenwet en over de aanvraag tot regularisatie, dan dient minstens vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing onwettig en gebrekkig is gemotiveerd :

1. De beslissing is onwettig gemotiveerd, daar sedert de nieuwe omzendbrief dd 15.12.1998, m.b.t. art. 9 lid 3 en m.b.t. de bijzonder regularisaties geen beslissingen tot (on)ontvankelijkheid meer voorziet, integenstelling tot de oude ministriële omzendbrief

2. Op de aanvragen voor een bijzondere regularisatie (langdurige asielpcedure) rust, in tegenstelling tot voorheen, geen verplichting meer om buitengewone omstandigheden aan te halen waarom de aanvraag niet in het herkomstland werd gedaan.

De motivering dat er geen uitzonderlijke omstandigheden werden aangehaald waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, is een foute, en met de ministriële omzendbrief strijdige motivering.

3. Verder wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat de problemen in het land van herkomst van verzoekster reeds het voorwerp uitgemaakt hebben van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, en dat deze aanvraag werd afgewezen, zodat deze problemen niet meer kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden om de aanvraag in toepassing van artikel 9 pagina 3 van de Vreemdelingenwet in België in te dienen.

Deze motivering is niet pertinent en niet relevant, aangezien vermelde problemen enkel werden ingeroepen in de humanitaire aanvraag, om aan te tonen dat de aanvraag niet kon ingediend worden bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Enkel werden de medische en humanitaire omstandigheden, waarin verzoekster verkeerde, aangehaald.

Overigens is de motivering onjuist:

Verzoekster heeft, in het kader van haar aanvraag tot regularisatie, een medisch getuigschrift bijgebracht, waaruit blijkt dat zij niet terug kan naar haar land van oorsprong, en dat de medische behandeling verder moet gezet worden in België; (zie bundel III, stuk 4)

Aan verzoekster (en haar kinderen) zal een ernstig nadeel worden berokkend, indien zij dient terug te keren naar haar land van oorsprong.

Ten bewijze daarvan brengt verzoekster bijkomende stukken naar voor, waaruit moet blijken dat er nog steeds oorlog heerst in het geboorteland van verzoekster, en meer bepaald in de geboortestreek van verzoekster, nl. K. (stad: B.).

- Massamoorden zijn nog steeds actueel, waarbij vrouwen noch kinderen worden gespaard.

- Uit rapporten van Mensenrechtenorganisaties blijkt overduidelijk dat de situatie in de geboortestreek van verzoekster onhoudbaar is

Verzoekster is in 1993 haar geboortestreek ontvlucht omwille van de brutaliteiten en zware mishandelingen, dewelke zij aan den lijve heeft moeten ondervinden.

Een gedwongen terugkeer naar haar land, zal niet meer of minder betekenen dan dat verzoekster de dood tegemoet zal gaan.

4. Verder vermeldt de bestreden beslissing dat verzoekster fraude zou hebben gepleegd in het kader van haar asielaanvraag, daar beweerdelijk twee asielaanvragen werden ingediend door verzoekster onder een verschillende identiteit, quod non.

Deze motivering is manifest onjuist, en wordt door niets angetoond. De bestreden beslissing is op dit punt zeer gebrekkig gemotiveerd: de bestreden beslissing bevat een impliciete verwijzing naar de procedure, gevoerd in het kader van de asielaanvraag, doch vermelde procedure is nog geenszins op zijn einde. Immers, en meer in het bijzonder wat het beweerdelijke fraude-element bevat, werd een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State. M.b.t. het beweerdelijke fraude-element wenst verzoekster nog aanvullend te laten gelden dat er nooit een behoorlijk onderzoek is geweest naar de vingerafdrukken.

Verzoekster heeft steeds laten gelden dat haar inmiddels overleden tweelingzuster ooit in België een aanvraag heeft ingediend en dat er desbetreffend verwarring is bij de bevoegde diensten omtrent gelijkaardige vingerafdrukken.

Evenwel mag het duidelijk zijn dat tweelingen voor +/- 98% dezelfde vingerafdrukken (kunnen)hebben.

Verzoekster voegt als stukken enkele copies uit medische wetenschappelijke werken, waaruit moet blijken dat bij tweelingen digitale vingerafdrukken niet dienstig zijn voor identificatie. (zie bundel 5)

Evenwel werd dit nooit onderzocht, en evenmin weerlegd.

De bestreden beslissing verwijst thans eenvoudigweg naar de gevoerde asielpcedure, om te poneren dat er sprake is van fraude, quod non!

Verzoekster kan uit deze gegevens enkel maar afleiden dat de motivering onvoldoende is, of anders gesteld, de motivering is louter vormelijk, dus onwettig.

Bovendien, wat de fraude betreft, moet, zo de fraude kan bewezen worden, quod non, de ernst van de fraude afgewogen worden tegenover de mate van integratie en

de familiale omstandigheden. Deze afweging blijkt geenszins uit de motivering van de bestreden beslissing, zodat deze als gebrekkig moet beschouwd worden.

5. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoekster zelf gedeeltelijk verantwoordelijk kan gesteld worden voor de lange duur van de asielprocedure. Dit is niet alleen manifest onjuist, doch wordt ook geenszins gemotiveerd: aan verzoekster kan geen enkel feit ten laste gelegd worden, waaruit zou blijken dat zij niet meegewerkt heeft aan de asielprocedure, integendeel!

Uit de bestreden beslissing valt alleszins niet af te leiden waarom een gedeeltelijke verantwoordelijkheid bij verzoekster zou liggen.

6. De bestreden beslissing stelt ten slotte dat de tweede aanvraag (aanvraag tot regularisatie) geen nieuwe elementen bevat, en dus niet in aanmerking kan worden genomen.

Deze motivering is eveneens gebrekkig en onjuist: de aanvraag tot regularisatie bevat wel degelijk nieuwe elementen, die bij de aanvraag van 22.08.1995 nog niet bestonden:

- * de lange asielprocedure
- * de medische motieven
- * de geboorte van twee kinderen in België...
- * de volledige integratie van verzoekster in de Belgische samenleving
- * het manifest in gebreke blijven van de Belgische Staat in de procedure conform art. 9§3 Vreemdelingenwet, waarin gedurende +/- 4 jaar niets wordt ondernomen!!

De bestreden beslissing heeft hier ten onrechte geen rekening mee gehouden.

Aangezien de hierboven vermelde middelen ernstig zijn, en een verzoekschrift tot nietigverklaring van de bestreden beslissing verrechtvaardigen.”;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop als volgt repliceert :

“Verzoekster meent vervolgens als zou de motivering gebrekkig zijn daar geen rekening werd gehouden met twee in België geboren kinderen en de lange duur van de asielprocedure zou niet aan haar zelf liggen.

Verzoekster blijkt uit het oog te verliezen dat zij sinds 8 november 1992 het Rijk diende te verlaten.

Zij heeft een andere identiteit aangenomen om een tweede asielprocedure op te starten waardoor haar gedoogd verblijf werd verlengd. Zij kan bijgevolg dat verlengd verblijf ingevolge fraude niet aanwenden tegen de overheid.

Zij heeft vier kinderen in XXX. Het feit dat er intussen kinderen zijn bijgekomen doet geen afbreuk aan de realiteit van die eerste vier in het land van herkomst.

Het middel is niet gegrond.”;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord nog stelt hetgeen volgt :

“Verzoekster heeft reeds laten gelden dat de bestreden beslissing onwettig en gebrekkig is gemotiveerd.

Verzoekster moet vaststellen dat verwerende partij, in haar memorie van antwoord, op geen enkele wijze deze gebrekkige en onwettige motivering weerlegt.

Verzoekster neemt hiervan akte.

Verwerende partij beperkt zich tot de bewering als zou "verzoekster een andere identiteit hebben aangenomen om een tweede asielprocedure op te starten waardoor haar gedoogd verblijf werd verlengd."

Verwerende partij beweert derhalve ten onrechte als zou verzoekster fraude hebben gepleegd in de asielprocedure, quod non.

De Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde heeft de bestreden beslissing genomen, zich baserende op beweerdelijke fraude, foutief vastgesteld in de loop van de asielprocedure.

Evenwel, tegen deze beslissingen is eveneens een procedure tot nietigverklaring hangende voor de Raad van State (G/A 82.252/XI - 5670), waarbij een deskundig onderzoek wordt gevorderd, zodat hic et nunc, en zeker niet op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, het beweerdelijk fraude-element geenszins bewezen was en nog minder vast staat.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing enkel en alleen verwijst naar het administratief dossier, opgesteld naar aanleiding van de asielprocedure, op generlei wijze een eigen onderzoek naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag heeft verricht.

Het feit dat de bestreden beslissing louter en alleen verwijst naar een administratief dossier, waarin een beweerdelijk fraude-element werd vastgesteld, doch dat tot op heden nog geenszins vaststaand is, is de bestreden beslissing dan ook onwettig gemotiveerd.

Ondergeschikt

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij op generlei wijze fraude heeft gepleegd in de asielprocedure.

Verzoekster heeft reeds aangehaald dat haar identieke tweelingzuster in 1990 naar België is gekomen en de asielprocedure heeft gestart

Verzoekster is slechts in 1993 naar België gekomen, en dit onder haar eigen identiteit.

De bewering als zou verzoekster onder een tweede identiteit naar België zijn gekomen, en een tweede procedure zou gestart hebben, is manifest onjuist.

Het feit als zouden er gelijkenissen bestaan tussen twee partijen vingerafdrukken, of zelfs indien deze vingerafdrukken identiek zouden zijn, is het bewijs nog geenszins geleverd dat het om één en dezelfde persoon gaat.

Verzoekster heeft in haar stukken (bundel 5) een aantal wetenschappelijke artikelen toegevoegd, waaruit overduidelijk moge blijken dat bij identieke tweelingen, de vingerafdrukken hetzij identiek zijn, hetzij voor 98% gelijk zijn.

Verzoekster heeft hierop nog geen enkel antwoord mogen ontvangen.

Het beweerdelijk fraude-element is dus tot op vandaag nog steeds niet bewezen, en nog minder vaststaand, zodat de bestreden beslissing onwettig gemotiveerd is en alleszins onjuist.

Met betrekking tot de aanvraag tot regularisatie, dient verzoekster vast te stellen dat verwerende partij hierop geen antwoord formuleert, zodat terzake mag aangenomen worden dat verwerende partij akkoord gaat dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt eveneens gebrekkig en onjuist is.

Ondergeschikt

De bestreden beslissing stelt, zonder motivering, dat de aanvraag tot regularisatie geen nieuwe elementen bevat en dus niet in aanmerking kan worden genomen.

Verzoekster heeft reeds in haar verzoekschrift de nieuwe elementen aangehaald, die bij de aanvraag van 22.08.1995 nog niet bestonden !

Overigens moet vastgesteld worden dat de procedure op zich zelf (aanvraag tot regularisatie conform de Ministriële omzendbrief) een nieuw element is, daar deze procedure ondermeer in het leven is geroepen om de toestand van "uitgeprocedeerden", die een grote blijk van integratie in België vertonen, te regulariseren.

Het feit dat de bestreden beslissing hier nog niet eens op antwoordt, maakt haar gebrekkig en onwettig.

Dit gebrek aan motivering is een schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur.”;

3.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie hieraan in essentie niets meer toevoegt;

3.2.5. Overwegende dat artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) als algemene regel bepaalt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat luidens het derde lid van deze bepaling, in buitengewone omstandigheden het hem evenwel wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd; dat deze buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de toepassing van artikel 9, derde lid, met andere woorden een dubbel onderzoek inhoudt :

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft : of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn, zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft : of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Overwegende dat de verzoekende partij voor haar interpretatie van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet tevergeefs steun zoekt in een omzendbrief van 15 december 1998; dat zij niet aantoont hoe deze omzendbrief op rechtmatige wijze aan voornoemd artikel dwingende regels kan toevoegen en hoe daarin vervatte onderrichtingen afdwingbaar kunnen zijn; dat aldus de verwijten die de verzoekende partij formuleert ten aanzien van de bestreden beslissing in zoverre zij gesteund zijn op de schending van deze onderrichtingen niet dienend zijn;

Overwegende dat de vaststelling van de minister dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald waarom ze de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure, in het licht van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet een determinerend motief is op grond waarvan de minister alleen al de aanvraag van de verzoekende partij kon afwijzen; dat de verzoekende partij daartegen geen argumenten inbrengt; dat zij in tegendeel aanvoert dat zij, op basis van voornoemde omzendbrief geen buitengewone omstandigheden moest aanvoeren; dat de andere motieven waarop de bestreden beslissing steunt derhalve slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissing niet kan aantasten;

Overwegende ten slotte wat de beslissing van de verwerende partij betreft dat de aanvraag van 19 februari 1999 niet in aanmerking diende genomen te worden omdat ze geen nieuwe elementen bevat, dat het verstrijken van de tijd en de geboorte van twee kinderen in België, terwijl zij reeds vier kinderen heeft in XXX, redelijkerwijze niet als dergelijke elementen kunnen aanzien worden; dat geen van de middelen gegrond is; dat het beroep dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien februari tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.